

Kelionė į Slovakiją

Gegužės 6 dieną aš, Deimantė, Greta, Miglė, Arnas ir Viktoras išvažiavome į Slovakiją. Kelionė buvo labai ilga. Kai jau buvome Oravos mieste, labai baiminomės, kad reikės gyventi kitose šeimose, ir prašėme mokytojų, kad važiuotume namo. Vis dėlto mums teko važiuoti su šeimomis, kuriose gyvensime. Aš gyvenau pas mergaitę, vardu Zuzana. Ji labai miela ir draugiška. Jos šeima taip pat.

Kitą dieną ėjome į mokyklą. Tame mieste pamokos prasideda pusė aštuonių. Atėję į mokyklą vaikai persiauna batus, tikriausiai tam, kad mokykloje būtų švaru. Tuomet vaikai eina į klases ir laukia mokytojo.

Pirmoji pamoka buvo anglų kalba. Po jos - geografija. Kai baigėsi dvi pamokos, visi susirinkome koridoriuje, kur kalbą sakė mokyklos direktorė ir miesto meras pradėdami projekto dalyvių vizitą Slovakijoje. Po to dalis susirinkusiųjų, tarp kurių buvome ir mes, ėjo į partnerių susitikimą. Ten piešėme plakatus, kalbėjomės, mokėmės tarti žodžius slovakiskai, lietuviškai ir rumuniškai. Likus laisvo laiko dauguma nuėjo žaisti futbolą. Papietavę išvažiavome į Oravos pilį. Ji labai sena ir graži, tačiau, mano nuomone, Trakų pilis gražesnė.

Kai pasivaikščiojome po pilį, plaukėme plaustais. Buvo labai smagu. Niekas neburzgė ir neskleidė erzinančių garsų. Nors iš pradžių atrodė, kad tuoj apsiversime, kad bus labai baisu, tačiau plaustus vairavo aukšti ir stiprūs slovakų vaikinai, lengvai susidorojantys su akmenuotais upės slenksčiais, ir mes jautėmės labai ramiai, galėjome grožėtis kalnų virtinėmis, Oravos pilimi, stovinčia ant daugiau nei 1 km aukščio olos.

Kitą dieną ėjome į kultūros namus, ten darėme įvairius darbelius. Po dirbtuvių buvo sakalų šou. Buvo ir gražu, ir baisu, nes jie skraidė tiesiai virš mūsų galvų. Dar neatsigavę po sakalų šou, važiavome degustuoti ožkos sūrio. Labai tikėjomės kopti į kalnus, tačiau mūsų lūkesčiai nepasiteisino. Turėjome grįžti namo, t.y. į šeimų namus.

Trečią dieną važiavome į senąją slovakų gyvenvietę. Ten ne tik apžiūrėjome pastatus, bet ir audėme, žiedėme, drožinėjome, mums net laiko pritrūko. Grįžę prie viešbučio pavakarieniavome. Tai buvo paskutinis vakaras, kai galėjome visi būti kartu, mums grojo, dainavo ir šoko folkloro grupė. Po jų pasirodymo fotografavomės ir atsisveikinome, tikėdamiesi, kad susitikime Lietuvoje.

Paskutinę dieną pasivaikščiojome po parduotuves, ėjome į šventę. Vidurdienį išvažiavome. Buvo labai liūdna išsiskirti su tais žmonėmis, nes spėjome susidraugauti. Kelionė atgal atrodė trumpesnė, nei į priekį.

Mano nuomone, šis projektas padeda ne tik vaikams, bet ir suaugusiems pamatyti, kitas šalis, susipažinti su jų kultūra, tobulinti anglų k. įgūdžius.

Informaciją pateikė 7 kl. mokinė Rugilė Mikalauskaitė